

Mä panin haisemaan

Säv. N.N.
San. Risto Rantanen

Piirtää uuden aamun kajo pellon laitaan
hennon siluetin heinäladosta.
Ensimmäinen peippo herätä jo taitaa
nokkii aamupalan kastemadosta.
Pian rääkäisee jo kukko,
aukee maalaistalon lukko
isäntänä tilan ukko
jo kohta saapastelee pitkin satomaitaan.

Renki aitassansa vielä kääntää kylkeä,
vaikka odoteltais häntä työhönsä.
Talon ukko varmaan haluais mut nylkeä,
tekee uutta reikää nälkävyöhönsä.
Hyppään yli punkan laidan
haalii yllein verkkopaidan.
Kulkijana polun kaidan
ei auta rengin omaan ruokakuppiin sylkeä.

Mä panin haisemaan,
kohtaloni valikoin.
Mä panin haisemaan.
Täällä paskaa talikoin.
Ei lopu vetoni,
jää muille betoni,
kera kukkaketoni
mä kuulun maalaismaisemaan.

Lauantaisin rengin tilipäivä koittaa
nokan suuntaan silloin kohti taajamaa
Värivalot loistaa, jukeboksi soittaa,
baarimikko pian lompsan puhdistaa.
Vien valssin viimeisen
ja kuulen lauseen sen
”Paa kotiis lähtien!”
Ei mitään, oma aitta hälinän tään voittaa.

Mä maalla paistattelen alla onnen tähtien.

Mä panin haisemaan,
kohtaloni valikoin.
Mä panin haisemaan.
Täällä paskaa talikoin.
Ei lopu vetoni,
jää muille betoni,
kera kukkaketoni
mä kuulun maalaismaisemaan.

Piirtää uuden aamun kajo pellon laitaan
tutun siluetin, kotiin kävelen.
Ensimmäinen peippo herätä jo taitaa
laulaa mulle raikkaan aamusävelen.
Taas välttyin putkalta
ratsian tutkalta
kun mutka mutkalta
mä ylpeänä tallaan ilman kauluspaitaa.

Mä panin haisemaan,
kohtaloni valikoin.
Mä panin haisemaan.
Täällä paskaa talikoin.
Ei lopu vetoni,
jää muille betoni,
kera kukkaketoni
mä kuulun maalaismaisemaan.

Kuin talon Zetori
mä kuulun maalaismaisemaan.